

Preek van 23 april 2017 - Beloken Pasen.. **Steven Barberien**
ONZE TWEELINGBROER

Thomas Didymus heet hij, *de tweelingbroer*... *De ongelovige Thomas* in de volksmond, omdat hij er niet bij was, de eerste maal dat Jezus zich als verrezene toonde... Tomas moest eerst zien voordat hij kon geloven... en daarmee is hij 'onze tweelingbroer' (of dubbelganger - zo u wilt). Want ook wij hebben heel veel moeite om te geloven zonder enig bewijs.

Jezus' strategie volgen betekent bidden voor je vervolgers, vergeven wie jou iets schuldig zijn, en beminnen wie jou haten, maar dat riskeren we liever niet! Angst is nog altijd de grootste drijfveer van een mens, individueel en ook in het maatschappelijk bestel. We durven onze luiken niet te openen voor de vreemde die aanklopt om hulp, want deze zou eens slechte bedoelingen kunnen hebben... Meer nog, wie zich engageert met de zaak van Jezus, die kan het wel vergeten al genietend en consumerend een rustig en gezapig leventje te leiden!

Loslaten en nieuwe wegen gaan is heel lastig en toch schuilt daarin dé aantrekkingskracht. De eerste christenen waren niet succesvol dankzij hun woorden of de verkondiging, maar wel door hun 'anders-zijn'. Ze durfden tegen de algemene trend in, de kant te kiezen van de minst succesvolle, van de minst populaire. Ze identificeerden zich met armen en zieken, met weduwen en wezen, met al wie verstoten werden. Ze behandelden hen als hun tweelingbroer of -zus. En juist door hun daden, hun barmhartig en liefdevol handelen, lieten ze iets zien van Gods Geest, die vaardig was in hen. Dát sprak weer anderen aan om deze weg te volgen, en zo groeide de kerkgemeenschap zienderogen.

De kerk 'krimpt'. Dat horen we zeggen en we zien het gebeuren, ook in onze parochie. Misschien kan dit feest van Beloken Pasen ons opnieuw de kracht van de Geest laten ervaren, zodat we gewillige tweelingbroers en -zussen worden van elkaar en van alle anderen mensen...

Dan is er wellicht nieuw perspectief om verder te gaan... Samen vooruit, de schouders eronder, om zo te laten zien wie we zijn als christenen. We kunnen het ons niet veroorloven om bij de pakken neer te zitten met de gedachte 'Eerst zien en dan geloven!' Neen, gewoon gelovig doen en dán zie je het wel!

Zo werkte het bij Tomas, onze tweelingbroer, uiteindelijk ook...
Amen.